

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 664/2020
15.07.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. Кривичног законика у стицају са кривичним делом ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Љиљане Антић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу 10К.бр.524/18 од 07.05.2019. године и Вишег суда у Нишу Кж1.бр.340/19 од 25.10.2019. године, у седници већа одржаној дана 15.07.2020. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Љиљане Антић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу 10К.бр.524/18 од 07.05.2019. године и Вишег суда у Нишу Кж1.бр.340/19 од 25.10.2019. године, у односу на повреде закона из члана 438. став 1. тачка 1) и члана 439. тачка 1) и 2) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ.**

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу 10К.бр.524/18 од 07.05.2019. године окривљени АА је оглашен кривим због извршења кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. КЗ у стицају са кривичним делом ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, па су му за наведена кривична дела претходно утврђене појединачне казне и то за кривично дело из члана 344. став 2. у вези става 1. КЗ казна затвора у трајању од 8 месеци, а за кривично дело из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру казна затвора у трајању од 6 месеци и затим је окривљеном изречена условна осуда којом му је утврђена јединствена казна затвора у трајању од 1 (једне) године која се неће извршити под условом да окривљени у року од 2 (две) године по правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Истом пресудом окривљени је обавезан да у корист буџетских средстава суда плати на име паушала износ од 5.000,00 динара у року од 15 дана по правноснажности

пресуде, под претњом принудног извршења. Оштећени ББ и ВВ су за остваривање имовинскоправног захтева упућени на парницу.

Пресудом Вишег суда у Нишу Кж1.бр.340/19 од 25.10.2019. године одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Нишу и браниоца окривљеног АА - адвоката Драгија Крстића, па је потврђена пресуда Основног суда у Нишу 10К.бр.524/18 од 07.05.2019. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднела је бранилац окривљеног АА - адвокат Љиљана Антић, због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 9) и члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, а из образложења захтева произилази да се правноснажне пресуде побијају и због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд сходно одредби члана 492. ЗКП усвоји поднети захтев, те да преиначи пресуде Основног суда у Нишу 10К.бр.524/18 од 07.05.2019. године и Вишег суда у Нишу Кж1.бр.340/19 од 25.10.2019. године тако што ће окривљеног на основу члана 423. тачка 1) ЗКП ослободити од оптужбе за кривично дело ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру и тако што ће, уколико нађе да су се у радњама окривљеног стекли битни елементи кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ уместо кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. КЗ, према окривљеном на основу члана 422. тачка 3) ЗКП одбити оптужбу за кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ због наступања апсолутне застарелости за исто или да укине наведене пресуде и списе предмета упуту првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на повреде закона из члана 438. став 1. тачка 1) и члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, док је у осталом делу захтев одбачен, јер нема прописан садржај.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву истиче да је у погледу кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. КЗ које је предмет оптужбе примењен закон који се не може применити, обзиром да у диспозитиву оптужног предлога Основног јавног тужиоца у Нишу 6Кт.бр.509/15 од 29.05.2015. године и изреци правноснажне пресуде нису садржани сви битни елементи кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. КЗ за које је окривљени правноснажно оглашен кривим, већ су садржани само битни елементи кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ, а за које кривично дело је, имајући у виду запрећену казну (новчана казна или казна затвора до 1 године) и време извршења кривичног дела

- дан 11.01.2015. године, сходно одредбама чланова 103. тачка 7) и 104. став 6. КЗ наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења и то дана 11.01.2019. године (протеком 4 године од извршења кривичног дела), а чиме бранилац по налажењу овога суда правноснажне пресуде побија и због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП. Наиме, по ставу браниоца у диспозитиву оптужног акта и у изреци правноснажне пресуде су описане само радње окривљеног услед којих је оштећени ББ задобио лаку телесну повреду, а што су битни елементи кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ, а нису описане радње којима је окривљени АА значајније угрозио спокојство грађана и теже реметио јавни ред и мир, а што је једно од битних елемената кривичног дела насилничко понашање из члана 344. КЗ за које је окривљени правноснажно оглашен кривим.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани.

Исти наводи истакнути у жалби браниоца окривљеног АА - адвоката Драгија Крстића били су предмет разматрања Вишег суда у Нишу који је у овом кривичном поступку поступао у другом степену по жалбама изјављеним против првостепене пресуде Основног суда у Нишу 10К.бр.524/18 од 07.05.2019. године. Виши суд у Нишу као другостепени је ове наводе оценио неоснованим и о томе на странама 2 и 3 другостепене пресуде Кж1.бр.340/19 од 25.10.2019. године изнео јасне и аргументоване разлоге, које Врховни касациони суд прихвата као правилне, те у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на ове разлоге и упућује.

Имајући у виду да су у конкретном случају, и по налажењу Врховног касационог суда, нижестепени судови правилно нашли да се у радњама окривљеног АА стичу сва битна законска субјективна и објективна обележја кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. КЗ за које је окривљени оптужен и правноснажно оглашен кривим, а не кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ како то сматра бранилац окривљеног, то су стога неосновани и наводи браниоца окривљеног којима се указује на наступање апсолутне застарелости кривичног гоњења за кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ, односно на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП.

Поред тога, по оцени овога суда, неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног у делу у којем указује да су у погледу кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру (у даљем тексту: ЗЈРМ) учињене повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, истицањем да дело за које је окривљени оптужен и правноснажно оглашен кривим није кривично дело и да је у односу на ово дело примењен закон који се не може применити. Бранилац истиче да се у радњама окривљеног наведеним у диспозитиву оптужног акта јавног тужиоца и изреци правноснажне пресуде, а које радње се по ставу браниоца суштински огледају у вређању службеног лица у вршењу службене дужности, нису стекли елементи кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. ЗЈРМ, већ само елементи прекршаја вређање службеног лица у вршењу

службене дужности из члана 22. ЗЈРМ. Бранилац овај свој став образлаже тако што истиче да је доношењем Закона о јавном реду и миру („Службени гласник РС“, број 6/2016), који је ступио на снагу дана 05.02.2016. године, у члану 23. став 1. извршена декриминализација радње ометања овлашћеног службеног лица у вршењу службене дужности и то тако што „вређање“ сада представља радњу прекршаја из члана 22. ЗЈРМ, а не радњу извршења кривичног дела из члана 23. став 1. ЗЈРМ, те да, по ставу браниоца, речи које је окривљени критичном приликом упутио полицијском службенику оштећеном ВВ и то „Обрачунаћу се са тобом, не знаш ти са ким имаш посла, ма можеш и ти и сви да ...“ у суштини представљају увреде, а не претњу, при чему у диспозитиву оптужног акта и изреци пресуде није описано на који начин је конкретно окривљени претио да ће напасти оштећеног, нити је описано да је покушао да га нападне или да је на било који други начин ометао овлашћено службено лице у вршењу службене дужности, с тим што је по ставу браниоца навођење у изреци пресуде да је окривљени замахивао рукама како би ударио оштећеног недовољно за инкриминацију радњи окривљеног као кривично дело из члана 23. став 1. ЗЈРМ, јер замахивати рукама не значи и напасти некога.

Основни облик кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру („Службени гласник РС“, број 6/2016 од 28.01.2016. године, са ступањем на снагу дана 05.02.2016. године) чини онај ко прети да ће напасти, покуша да нападне или нападне или на други начин омета службено лице надлежних органа из члана 2. овог закона у вршењу службене дужности. При томе, обзиром на начин како је предузета радња извршења, претње могу, поред вербалних које се врше речима, бити извршене и одређеним конклюдентним радњама.

Имајући у виду цитирани законски опис бића кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. ЗЈРМ, то, по налажењу овога суда, из чињеничног описа кривичног дела утврђеног у изреци правноснажне пресуде и то да је окривљени АА „... претио да ће напасти и ометао службено лице полицијског службеника ПИ за дежурство и интервенције ПУ ... оштећеног ВВ приликом обављања послова безбедности и одржавања јавног реда и мира, које је оштећени предузимао на основу члана 10. став 1. тачка 3), 4) и 5) Закона о полицији, на тај начин што је замахивао рукама према оштећеном ВВ како би га ударио, али је оштећени избегао ударце, затим је оштећеном упутио претњу речима: „Обрачунаћу се са тобом, не знаш ти са ким имаш посла“, све време вичући и упућујући псовке речима: „Ма можеш и ти и сви да ми ... ти сестру, вама ћу свима да ...“, због чега је оштећени ВВ морао да примени силу како би га савладао, након чега је окривљени приведен до просторија ПУ Ниш ...“, а у време и месту како је то ближе описано у изреци пресуде, јасно и недвосмислено произилази да се у описаним радњама окривљеног АА стичу сва битна законска обележја кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. ЗЈРМ извршеног на штету оштећеног ВВ, а за које кривично дело је окривљени оптужен и правноснажно оглашен кривим, па су стога супротни наводи браниоца окривљеног којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП оцењени као неосновани.

Ово са разлога јер је, супротно наводима браниоца окривљеног, по налажењу Врховног касационог суда, у изреци правноснажне пресуде наведена и ближе описана радња извршења кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. ЗЈРМ, а која се у конкретном случају састоји у претњи окривљеног да ће напасти службено лице у вршењу службене дужности. Наведена претња се огледа у упућивању оштећеном ВВ од стране окривљеног озбиљне, директне и конкретне претње да ће напасти на живот и тело оштећеног и то вербално речима: „Обрачунаћу се са тобом, не знаш ти са ким имаш посла“, а такође и у конклюдентној радњи окривљеног у виду замахивања рукама према оштећеном како би га ударио, али је оштећени избегао његове ударце, а што је у конкретном случају довољно за постојање кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. ЗЈРМ, па су стога као неосновани оцењени наводи браниоца окривљеног којима се указује да дело за које је окривљени оптужен и правноснажно оглашен кривим није кривично дело, већ прекршај из члана 22. ЗЈРМ.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу је одбачен, јер нема прописан садржај.

Наиме, бранилац окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости наводи и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном.

Међутим, како бранилац окривљеног даље у образложењу захтева уопште не образлаже у чему се конкретно састоји битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, то је стога Врховни касациони суд оценио да у овом делу поднети захтев нема прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП која налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што у случају истицања повреде закона (члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП), по налажењу овога суда, подразумева не само опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји, обзиром да Врховни касациони суд није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледа повреда закона на коју се захтевом указује.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама нису учињене повреде закона из члана 438. став 1. тачка 1) и члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, на које се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Љиљане Антић, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев браниоца окривљеног у односу на ове повреде одбио као неоснован, док је у осталом делу захтев одбацио на основу члана 487. став 1. тачка 3) у вези члана 484. ЗКП.

**Записничар-саветник,
Снежана Лазин, с.р.**

**Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић